

Mickey Spillane
Iute la mânia
Titlu original: *My Gun Is Quick*

LIBRIS

We know
books

Copyright © 1950, 1977 by Mickey Spillane
All rights reserved.
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025, pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce
fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPILLANE, MICKEY

Iute la mânia / Mickey Spillane ; trad. din lb. engleză
de Horia Nicola Ursu și Ioana Bena. - București : Crime
Scene Press, 2025

ISBN 978-630-6542-83-3

I. Ursu, Horia-Nicola (trad.)

II. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: GEORGE ARION JR.
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: GINA ROGOJINOIU
Bun de tipar: martie 2025
Tipărit în România

CORESI
Tipărit la C.N. CORESI S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

MICKEY SPILLANE

IUTE LA MÂNIE

traducere din limba engleză
de Horia Nicola Ursu și Ioana Bena

CRIME
SCENE
PRESS
2025

Mickey Spillane (1918-2006) a fost un scriitor american ale cărui romane s-au bucurat de un succes răsunător (peste 225 de milioane de exemplare vândute în toată lumea).

A luptat în Al Doilea Război Mondial, perioadă în care a fost pilot de avion de vânătoare și instructor de zbor.

Spillane și-a început cariera scriind reviste de benzi desenate, concepând aventuri pentru Captain Marvel, Superman, Batman și Captain America.

A scris primul său roman, *I, the Jury / Eu, juriul*, în 1945, în doar 19 zile (romanul a fost publicat și la Crime Scene Press în 2021). A fost foarte bine primit de public.

În 1983, Private Eye Writers of America i-au decernat premiul pentru întreaga carieră, iar în 1995 Spillane a primit Edgar Allan Poe Grand Master Award.

CAPITOLUL 1

Atunci când ești acasă, cuibărit confortabil într-un fotoliu lângă focul care arde în cămin, te gîndești oare la ce se întîmplă dincolo de zidurile casei tale? Probabil că nu. Îți iei o carte și citești despre cîte-n lună și în stele, trăind cu pasiune, în gînd, aventurile care nu s-au întîmplat niciodată ale unor oameni care nu există. Asta faci și acum, te pregătești să-ți umpli viața cu detaliile experienței trăite de altcineva. E amuzant, nu-i așa? Citești despre viața care se întîmple în exterior, imaginîndu-ți cum ar fi să ți se întîmple ție toate acele lucruri sau măcar să le fii martor. Și cei din Roma Antică procedau la fel, privind din tribuna Colosseumului acțiunea din arenă, fiarele sălbatice care sfîșiau sclavii sau prizonierii de război, desfătîndu-se cu fiorul dat de vederea singelui și de teroarea victimelor. Urlau entuziasmați și se felicitau unii pe alții atunci cînd ghearele și colții ucigași se înfîgeau în carnea sclavilor, izbucneau în urale atunci cînd moartea triumfa. Da, e grozav să privești totul din afară. Viața privită pe gaura cheii. Dar, zi după zi, nimic din toate astea nu ți se întîmple ție, așa că-ți spui, în cele din urmă, că așa ceva se poate petrece doar în cărți, nu și în realitate. Dar lectura e plăcută, ce-i drept. Mîine seară vei lua o altă carte, o vei da

uitării pe cea de azi și vei trăi o altă viață în imaginație. Dar ține minte: dincolo de zidurile casei tale chiar se întâmplă diverse lucruri. Zi și noapte, în lumea reală se petrec lucruri care ar face serbările romane să pară mai nevinovate decât un picnic școlăresc. Se întâmplă chiar sub nasul tău, fără ca tu să ai habar de ele. Da, ai putea să afli, dar pentru asta ar trebui să deschizi ochii bine. Nu-ți recomand să o faci, căci s-ar putea să nu-ți placă deloc ceea o să vezi. Pe de altă parte, eu nu sunt tu, iar meseria mea tocmai asta îmi cere: să deschid ochii și să văd toate acele lucruri care nu-s deloc plăcute vederii, căci îi arată pe oameni așa cum sunt de-adevăratelea. Colosseumul e o ruină, dar orașul însuși s-a preschimbât într-o arenă cu și mai mulți spectatori. Ghearele ascuțite nu mai aparțin unor fiare, dar omul are el însuși arme de două ori mai ascuțite și o minte de două ori mai ageră. Trebuie să fii iute și capabil să te aperi, dacă nu vrei să fii devorat. Dacă poți ucide primul, nu contează cum și pe cine, vei supraviețui ca să te întorci la fotoliul tău confortabil de lângă cămin. Dar trebuie să fii iute. Și capabil să te aperi. Altfel, tu vei fi cel ucis.

La zece minute după miezul nopții am pus punctul final cazului la care lucram, livrându-i lui Herman Gable manuscrisul pierdut. Pentru mine era doar un teanc de foi îngălbenite, acoperite de un scris abia lizibil; pentru clientul meu, acest teanc valora două mii cinci sute de dolari. Bătrînul nebun își împachetase manuscrisul noului său roman în niște ziare vechi și, ulterior, într-un moment de neatenție, îl azvârlise la gheana blocului, laolaltă cu gunoiul. Acum nu-și mai încăpea în piele de bucurie că-l recuperasem. Avusesem nevoie de trei zile și trei nopți pentru a-i

da de urmă și, în ultima clipă, fusesem practic pus în situația de a-l scoate din cuptorul crematoriului firmei de salubritate. Pipăind însă teancul de bancnote nou-nouțe de cincizeci de dolari cu care fusesem plătit, mi-am zis că meritase din plin să-mi pierd nopțile.

I-am scris o chitanță și am coborât la parter, unde mă aștepta rabla mea credincioasă. Din partea mea, mormanul de bani primit urma să se odihnească tihnit pînă ce aveam să dorm eu însumi pe săturate. După aceea voiam s-o las mai moale, măcar o vreme. Era tîrziu, așa că pe stradă nu era deloc aglomerat. Am traversat centrul orașului, apoi am luat-o spre nord spre peștera personală din vârful muntelui ce-mi slujea drept casă.

Însă, în vreme ce așteptam la primul semafor întilnit în cale, am ațipit cu capul rezemat de volan. M-au trezit claxoanele celor aproximativ o duzină de mașini aflate-n coada mea. Vreo două dintre ele și-au ciocnit barele dînd înapoi ca să mă poată ocoli. Eram prea obosit ca să pot da o replică pe măsură înjurăturilor care-mi erau adresate de cei care mă depășeau. La dracu' cu toți! mi-am spus. Am tras pe dreapta lângă bordură și am oprit motorul. La colțul străzii se afla un restaurant deschis toată noaptea, iar eu aveam nevoie de niște cafele tari ca să mă pun pe picioare.

Habar n-am cum reușea localul ăsta să treacă de inspecțiile sanitare, căci de cum îi călcai pragul te lovea o putoare de nedescris. La capătul tejghelei stăteau doi vagabonzi care nu păreau grăbiți să-și termine supele cumpărături cu zece cenți și profitau din plin de ketchupul și biscuiții sărați oferiți din partea casei. Ceva mai încoace, un tip beat își împărțea atenția

între o omletă și dificila sarcină de a-și ține echilibrul pe scaun. Era limpede că își cheltuisese ultimii bani, căci buzunarele hainei îi erau întoarse pe dos, după ce, cu siguranță, le scotocise în căutarea ultimei bancnote, menită să-i achite nota de plată.

Abia după ce m-am așezat și am aruncat o privire în oglinda de dincolo de vitrina cu felii de plăcintă am observat-o pe tipa așezată undeva în lateral, la o masă. Era roșcată natural și, de la distanța la care mă aflam, părea destul de drăguță.

Barmanul și-a făcut apariția chiar atunci.

– Ce să fie? m-a întrebat el, cu vocea lui care semăna cu un orăcăit.

– Cafea. O vreau tare și neagră.

Vocea mea îi atrase atenția tipei. Ridică privirea, își vîrî într-o poșetută de plastic cam ponosită ustensilele de manichiură cu care-și făcuse de lucru pînă atunci și se urni în direcția mea. Se cocoță pe scaunul de lîngă mine și-mi făcu un semn din cap în direcția barmanului.

– Shorty are inima de piatră, domnule. Nu vrea să-mi dea nici măcar o cafea pînă nu-mi găsec o slujbă „cinstită”, cum spune el. Ai fi matala dispus să-mi finanțezi un mic aport de vitamine?

Eram prea obosit ca să o pot refuza.

– Adu-ne două, amice.

Vădit dezgustat de atitudinea mea, barmanul mai luă o cană și o umplu, apoi trînti cele două cafele pe tejghea în fața noastră, vărsînd ca din greșeală jumătate din conținut pe suprafața acoperită cu linoleum spălăcit.

– Ascultă-mă bine, Roșcato! orăcăi el. Nu-mi mai folosi localul drept birou. Nu-mi lipsește deloc o

vizită de la poliție.

– Fii bun și vezi-ți de treaba ta, Shorty. Tot ce vreau de la domnul acesta amabil e o ceașcă de cafea. Pare prea obosit ca să mai aibă chef de alte feluri de distracție.

– Chiar așa, Shorty, cară-te! am adăugat eu.

Barmanul îmi aruncă o privire piezișă, plină de răutate. Eram însă la fel de urît ca el și de vreo două ori mai masiv, așa că individul își tîrî picioarele spre capătul celălalt al barului, să le numere biscuiții celor doi vagabonzi. Mi-am întors privirea spre roșcată.

Până la urmă, nu era chiar atît de drăguță. Odinioară fusese cu siguranță atrăgătoare, dar, cu trecerea timpului, sub nivelul superficial al epidermei se petrec anumite lucruri care se reflectă în ochi și-n expresia gurii, alungînd frumusețea de pe chipul oricărei femei. Da, la un moment dat fusese aproape frumoasă, și asta nu cu foarte multă vreme în urmă. Rochia pe care o purta fusese la modă cu un an înainte; îi expunea bună parte din picioare și avea un decolteu generos, care-i scotea în evidență formele albe și ferme. Chipul ei era, însă, marcat de o anumită înțelepciune adunată nu din cărți, ci din studiu intens la școala aspră a vieții. Avea mîini delicate, cu degete lungi și unghii îngrijite, vopsite într-o nuanță închisă de roșu. Mi-a atras atenția felul în care ținea cana de cafea, conferind recipientului brut și crăpat un soi de eleganță prin gestul cu care-l ducea la buze. Am avut inițial impresia că purta verighetă. Cînd și-a așezat cana pe tejghea am văzut însă că era un inel cu un însemn în formă de floare de crin din email albastru, decorat cu așchii minuscule de diamant.

Roșcata se întoarse brusc spre mine și rosti:

- Îți plac?

Am rînjit.

- Aha... Dar, așa cum ai remarcat, sunt prea oboșit ca să aibă vreo importanță treaba asta.

Avea un rîs cristalin.

- Stai liniștit, domnule. N-am de gând să încerc să te conving să-mi cumperi serviciile. Și-apoi, sunt conștientă că aceia care vor să cumpere sunt un anume gen de oameni.

- Te pasionează psihologia?

- De nevoie.

- Iar eu nu par genul respectiv?

În ochi îi apăru o lucire jucăușă.

- Bărbații ca tine n-au nevoie să plătească nicio dată, domnul meu. Cu unul ca tine, femeia e cea care plătește.

Am scos un pachet de Luckies, i-am oferit o țigară și mi-am luat și eu una. Ni le-am aprins și apoi i-am răspuns:

- Mi-aș dori ca toate femeile să gîndească așa.

Nu știi de ce, dar îmi plăcea fata asta. Poate datorită ochilor ei cu o căutătură aspră, dar care, cu siguranță, încă mai erau capabili să verse o lacrimă. Ori poate fiindcă îmi spusese niște cuvinte plăcute auzului. Cine știe, poate că-mi plăcea doar fiindcă eram epuizat, iar casa mea era departe și rece, iar aici mi-era bine, stînd de vorbă cu roșcata. Oricare ar fi fost motivul, îmi plăcea, iar ea observase asta. Mi-a zîmbit și am știut că de tare multă vreme nu mai zîmbise nimănui așa, ca unui bun prieten.

- Cum te numești, domnule?

- Mike. Mike Hammer. Născut și crescut aici în oraș, acum fără vreo treabă anume de făcut și rupt de

oboseală. Sunt liber, sunt alb și-s trecut de douăzeci și unu de ani. E de-ajuns?

- Ia te uită! Și eu care credeam că toți bărbații se numesc Smith sau Jones. Cum s-a întîmplat minunea?

- N-am nici nevastă căreia să-i dau raportul, am zîmbit eu. Numele îmi aparține pe de-a-ntregul. Dar **tie** cum ți se mai spune, în afară de Roșcata?

- Nicicum.

Miji puțin ochii în timp ce-și goli ceașca de cafea. Shorty își plimba nervos privirea de la noi la fereastra aburită, sperînd probabil că n-avea să treacă pe-acolo vreun polițist care să se lege de clienții lui. Tipul mă călca pe nervi.

- Încă o cafea?

Ea clătină din cap.

- Nu, mulțumesc. Mi-ă picat bine. Dacă Shorty ar fi mai dispus să-mi acorde un pic de credit, n-ar mai trebui să zîmbesc altora în schimbul unei gustări din miez de noapte.

Din felul în care m-am întors și am privit-o, roșcata își dădu seama că întrebarea mea fusese determinată de mai mult decît o simplă curiozitate.

- N-aș fi crezut că în bransa ta se poate întîmpla să ai serile atît de libere.

Preț de-o clipă, se privi țintă în oglinda barului.

- Nu se întîmplă.

Era limpede că era furioasă dintr-un motiv anume.

Am aruncat o bancnotă de un dolar pe tejghea, iar Shorty s-a grăbit s-o înșface, apoi mi-a înapoiat restul.

Am pus mărunțișul în buzunar și i-am spus fetei:

- Ti-a trecut vreodată prin minte că ești o fată drăguță? Am întâlnit multe fete la viața mea și așa spune că una ca tine n-ar avea nici o problemă să se descurce în viață.

Zîmbetul ei îi aduse umbra unor gropițe în obraji, probabil după multă vreme. Își sărută vârful degetului și-mi atinse cu el fața.

- Îmi placi, Mike. Uneori am impresia că nu mai sunt în stare să plac pe cineva, dar tu îmi placi.

Prins în discuție, n-am sesizat momentul în care ușa localului s-a deschis. Am simțit prezența individului în spatele nostru înainte de a-l zări în oglindă. Era înalt, cu tenul închis la culoare. Părea slinos și afișa un zîmbet care se voia atotștiutor. Putea a briantină ieftină. Costumul lui cu fiecare cută călcată la milimetru ar fi fost, probabil, apreciat în Harlem.

- Bună, puștoaico, rosti el, și cu siguranță nu mie mi se adresase.

Roșcata se întoarse pe jumătate și zîmbetul i se șterse de pe chip.

- Ce vrei? îl întrebă, pe un ton lipsit de expresie. În lipsa zîmbetului, părea trasă la față.

- Glumești? Tu ce crezi?
- Sunt ocupată. Vezi-ți de treaba ta!

Tipul își repezi mâna înainte și o apucă de braț, întorcînd-o cu fața către el.

- Ești cam obraznică, Roșcato, și nu-mi place asta.

De cum m-am ridicat de pe scaun, Shorty se repezi spre colțul nostru de teighea, iar mâna i se întinse spre ceva ascuns vederii, dedesubtul acesteia. Când îmi întîlni însă privirea, încremeni. Individul nou-venit avu parte de aceeași căutătură încruntată, dar alese să facă pe deșteptul. Afișă un rînjete superior

și scrișni printre dinți:

- Cară-te de-aici pînă nu-ți pocesc mecla!

Se pregătea să-și pună amenințarea în practică cînd i-am înfipt patru degete țepene în burtă, chiar deasupra buricului, iar el se încovoie de parcă s-ar fi rupt în două, ca un șis cu mecanism care se închide. L-am îndreptat cu un dos de palmă, lăsîndu-i o urmă roșu-vinieție peste gură care n-avea să-i treacă prea curînd.

În mod normal, orice om s-ar fi lăsat păgubaș după ce-ar fi încasat așa ceva. Nu și slinosul în cauză. De-abia putea să răsufle, dar mă blestema pe muțește, cu buzele mișcîndu-i-se abia perceptibil. Mîna care-i tremura incontrollabil i se strecură spre buzunarul interior al hainei. Roșcata rămăsese în picioare și-și astupa gura, ca să nu țipe. Împietrit, Shorty nu se clintise din loc, dar continua să orăcăie către mine, cerîndu-mi să mă potolesc.

L-am lăsat pe slinos pînă cînd aproape a reușit să-și atingă arma, apoi mi-am scos revolverul calibrul .45 la vedere, apoi, ostentativ, i-am proptit țeava în frunte individului și, cu un declic care a răsunit puternic în liniștea localului, am deblocat siguranța.

- Haide, atinge-ți arma, ca să am un motiv să-ți zbor creierii. O singură mișcare dacă mai faci e de-a-juns, am rostit.

Spre surprinderea mea, tipul se mișcă. Mai exact, leșină și se prăbuși la podea. Roșcata rămase cu privirea ațintită asupra lui, prea speriată ca să poată articula vreun cuvînt. Shorty nu reușea să-și ascundă un tic nervos, un umăr care-i tresărea incontrollabil. Într-un tîrziu, fata spuse:

- Nu trebuia să faci asta... pentru mine... Te rog,